

Roni Loren

Wat als jij het bent?

Say Everything-serie – deel 1

Vertaling Tasio Ferrand

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Soms deed Hollyn Tate alsof ze in een film speelde. Ze had het script. Ze kende haar tekst. Haar krullende blonde haar was perfect geföhnd en geen idiote pluizenbol in de vochtige hitte van New Orleans. Haar hart bonsde niet te hard in haar borstkas. Haar gezichtsuitdrukkingen wist ze totaal onder controle en passend voor de situatie te houden, in plaats van te worden geregeerd door haar tourettesyndroom. Ze was een zelfverzekerd stadsmeisje dat onbevreesd de rest van haar leven tegemoet ging.

Haar grote doorbraak lag om de hoek op haar te wachten. Haar zwerm briljante, grappige vrienden appten haar met uitnodigingen om na het werk wat te gaan drinken en roddelen. De toekomstige liefde van haar leven stond klaar om tegen haar aan te botsen, waarbij haar tas uit haar hand zou vallen: de volmaakte filmontmoeting. Ze was Carrie in *Sex and the City*. Ze was Meg Ryan in welke film dan ook. Ze was Mary Tyler Moore die haar hoed in de lucht gooit. Dát meisje was zij. De camera zou op haar inzoomen, terwijl de mensen die om haar heen op straat liepen slechts wazig in beeld aanwezig waren. Dit was haar dag. Haar wereld. Ze was het allemaal de baas.

Hollyn probeerde zich de scène op het witte doek voor te stellen terwijl ze liep, zag de betere, moedigere versie van zichzelf elegant over de hobbelige stoepen van de stad navigeren met de felle kleurexplosies van de beschilderde winkelpuien als perfect achtergronddecor. Als deze vrouw zich bukte om een van de klavertjes uit een barst in het trottoir te plukken, zou het een

klavertjevier blijken te zijn. Hollyn probeerde in dat beeld te geloven, probeerde te geloven dat deze vrouw bestond. De film in haar hoofd hielp haar door de wandeling naar het werk heen.

Soms.

Vandaag haperde de fantasie, en haar slaapgebrek maakte haar extra schichtig. Ze ging de hoek om, en het felblauwe, vier verdiepingen tellende WorkAround-gebouw weerkaatste de stralen van de ochtendzou alle kanten op. Het omgebouwde pakhuis nam de hele hoek in beslag, en het aan het balkon op de tweede verdieping bevestigde bord met de advertentietekst *Kantoorruimte voor Creatievelingen* zwaaide heen en weer in de vochtige bries die van de Mississippi River af kwam. Ze ademde de zuiverende lucht diep in en deed haar best om haar verkrampde vingers te ontspannen.

Hoewel ze geen last meer had van de overweldigende miselijkheid die haar tijdens haar eerste weken bij WorkAround had geplaagd, voelde haar maag nog steeds aan alsof ze in een achtbaan zat, en haar nekspieren waren een strakke, gespannen kluwen. Het beeld van die zelfverzekerde, camerawaardige vrouw ontglipte haar als een losgeslagen geest die aan een tijdelijk gastlichaam ontsnapt. De zoveelste geest die nu door de straten van New Orleans spookte.

In gedachten repeteerde ze haar plan voor die ochtend. Ze had geprobeerd te onthouden welke mensen er elke dag op haar verdieping werkten zodat ze wist wie ze even kort goedemorgen moest wensen (degenen die reageerden met een hoofdknikje en een beleefde glimlach) en wie ze moest vermijden (degenen die uit waren op dat gevreesde kletspraatje-bij-de-waterkoeler, ook al zou WorkAround nooit daadwerkelijk zoiets loms als een waterkoeler neerzetten). Maar aangezien het om gedeelde kantoorruimtes ging, veranderden de gezichten aan de lopende band. Mensen die flexibele werkplekken op de begane grond huurden, hielden het vaak niet erg lang uit. Mensen die echte

kantoorruimtes zoals die van haar huurden, hadden wat meer uithoudingsvermogen.

Ze keek op haar telefoon en zag dat het nog geruststellend vroeg was. De meeste mensen die bij WorkAround werkten, zouden er pas over een uur zijn. Een van de voordelen die het had om eigen baas te zijn, was dat ze haar eigen werkuren kon bepalen. Het gros van haar collega's profiteerde van dat voordeel, druppelde pas om negen of tien uur binnen en zette direct koers naar de koffiebar van het gebouw, waar Jackee, een groenharige vrouw die geen kaas had gegeten van klantvriendelijkheid, knorrig je bestelling opnam en even later met weinig ceremonieel en zonder een woord te zeggen je koffie of chique thee voor je neus neerplempte. Hollyn hield van Jackee. Koffie en geen verwachtingen. Een vrouw naar haar hart.

Ze gooide haar telefoon terug in haar tas en raakte in een vertrouwd heen-en-weer-ritme met haar duim elke andere vingertop van haar rechterhand aan. *Eén twee drie vier. Vier drie twee één.* Het ritueel bezorgde haar een licht gevoel van opluchting. Ze toetste haar toegangscode in, opende de nu al met dauwachtige condens bedekte glazen deur en werd direct overspoeld door de koele airconditioning en het geluid van vingers op toetsenborden. In een poging zichzelf te aarden, ademde ze diep in toen ze naar binnen stapte. De lucht rook lichtjes naar aangebrande toast van iemands mislukte ontbijt, vermengd met een van de 'zorgvuldig geselecteerde' aroma's die het gebouw in werden gepompt om 'de creativiteit en productiviteit te verhogen' – jasmijn vandaag, als ze het goed had. Lucinda, de eigenares van WorkAround, had een of ander ondoorgrondelijk schema voor de aromatherapie. Het was waarschijnlijk afgestemd op de maanstanden of zo.

Hollyn keek snel even de benedenverdieping rond. Een aantal van de flexwerkbureaus was bezet, en 'bureau' was ook al een flexibel begrip in deze context. Elk vlak oppervlak met een stoel of

bank ernaast kon als flexwerkbureau worden gehuurd. De begane grond van WorkAround was vooral bedoeld voor zelfstandigen zonder personeel: schrijvers, bloggers, eigenaren van online winkels, app-ontwikkelaars. Mensen huurden werkplekken zodat ze niet in hun eentje vanuit huis hoefden te werken – of, erger nog, vanuit het huis van hun ouders – en ze konden hier in contact komen met mensen die een andere achtergrond hadden en ander werk deden. Alsof je Starbucks of de bibliotheek betaalde om elke dag je favoriete plekje voor je vrij te houden.

Maar in tegenstelling tot een bibliotheek, kon je je in deze opstelling nergens verstoppen. Het was een extravaganza van extraverte mensen. De benedenverdieping was een brede, open ruimte met een hoog plafond, muren van onbewerkt rood baksteen, met glanzende pijpleidingen en een rij hoge ramen in de muur achterin. Er stonden blauwe, gele en grijze banken in groepjes bij elkaar om samenwerking en sociale contacten te stimuleren. Op de tafels stonden hangplanten en vetplanten in potten om de industriële aanblik van de ruimte wat te verzachten. Alles was heel precies ontworpen. Dit was het imago dat WorkAround op internet aan mensen verkocht. *Kijk hoe modern en hip en sociaal het hier is! Waarom thuiswerken als je onderdeel kunt zijn van iets groters?*

De foto van deze ruimte had er aanvankelijk voor gezorgd dat Hollyn dit hele experiment wilde afblazen. Ze had op het punt gestaan om precies niets te doen met de suggestie van haar online-therapeut, Mary Leigh, die had gezegd dat dit Hollyn zou kunnen helpen haar sociale angsten wat te overwinnen. Destijds was Hollyn zo aan het flippen geweest dat ze een maand lang amper het huis uit was gekomen, maar misschien was kluiszenares worden toch niet zo'n slecht idee. Want, een grote, open werkruimte vol babbelsuchtige vreemdelingen en non-stop samenwerkingen? *O, néé en dacht het niet en welk monster had deze waanzin ont-*

worpen? Maar toen ze de privékantoren had gezien en zich had voorgesteld hoe het zou zijn om in zo'n lichte en moderne ruimte te werken, was ze verliefd geworden op het idee van een beetje normaliteit in haar leven: een kantoor om elke dag naartoe te gaan. De prijs die ze daarvoor moest betalen, was dat ze zich door dit deel heen moest slaan: de goedemorgen-kwelling.

Ze hees het hengsel van haar laptoptas wat hoger op haar schouder, telde nog een paar keer haar vingers en beende met haar ik-heb-het-druk-val-me-niet-lastig-loopje naar de koffiebar toe. Dat doelgerichte loopje was het enige beschermingsmechanisme dat ze had om te voorkomen dat iemand haar zou aanschieten voor angstopwekkend gekeuvel. Ze had oordopjes in kunnen doen, maar Mary Leigh had geïnsinueerd dat Hollyn daarmee eigenlijk zou valsspelen. Alsof haar geestelijke gezondheid iets was waar ze spiekbriefjes voor kon maken.

De paar mensen die even naar haar glimlachten of alleen maar een algemeen 'môge' prevelden, groette ze op dezelfde manier terug, maar ze bleef niet staan. De meeste mensen waren toch niet uit op een praatje, vooral niet op dit vroege uur. Gefocust stevende ze op de koffiebar in een hoek achter in de ruimte af, alsof iemand met een stopwatch haar snelheid opnam. Ze kwam met een opgeluchte zucht voor de balie tot stilstand en zocht in haar tas naar haar WorkAround-kaart, waarmee ze elke dag twee gratis drankjes kon krijgen. Een harde knal zorgde ervoor dat ze haar hoofd abrupt weer oprichtte.

'Zutkooi,' zei een vrouw, zo te horen door opeengeklemd kaken. Er volgde nog meer gerammel van metaal, en Hollyn boog zich over de balie heen om te zien wat er gebeurde. Een vrouw met donkerrood haar – niet Jackee – zat gehurkt voor een lage metalen kast, haar rug naar Hollyn toe, aan een deur te rukken met een hoeveelheid kracht die verrassend was voor zo'n tenger gebouwde vrouw als zij. 'Waarom doen ze dit verdomme eigenlijk

op slot? Gaan we anders echt massaal koffiebonen in pakken van industrieel formaat stelen? Zo lekker is dat spul niet eens.’

Voordat Hollyn kans zag achteruit te deinzen, draaide de vrouw haar hoofd om. Haar boze blik klaarde op en werd vervangen door een vriendelijke glimlach toen ze haar zag. ‘O! Hé, eh...’

De vrouw wist Hollyns naam niet. Hollyn zag haar ernaar zoeken. Hollyn wist wel hoe zij heette – Andrea, wordt Andi genoemd – omdat ze altijd iedereen natrok die op haar verdieping werkte. Zo nieuwsgierig was ze wel.

‘Hollyn,’ zei ze nadat ze haar keel had geschraapt.

Andi knipte met haar vingers en schoot als een duiveltje-uit-een-doesje uit haar hurkzit omhoog. ‘Oké, Hollyn. Sorry. Mooie naam. Volgens mij hebben wij die hele naamuitwisseling nog nooit gedaan.’ Ze wees naar haar borst. ‘Andi. Ik werk vlak bij jou, een paar deuren verderop.’

‘Hoi.’ Hollyn verschoof haar voeten en frunnikte aan haar tas, dwong haar gezichtsspieren om vlak en ontspannen te blijven en dacht: ik wil koffie, geen conversatie. Ze zou verdorie een T-shirt moeten hebben waar dat op stond. De tekst was op zo veel situaties van toepassing. ‘Waar is Jackee?’

Andi stootte een dramatische zucht uit en trok haar paardenstaart strak. ‘Weg. Het schijnt dat ze een educatie-app aan een groot bedrijf heeft verkocht en gisteravond een grote “zak in de stront, jongens, ik kap ermee”-scène heeft getrapd. Er is gescholden, er is met schorten gesmeten. Jammer dat niemand het op video heeft.’ Ze rolde met haar ogen. ‘De avondploeg heeft ons wat dat betreft echt teleurgesteld. Maar ja, ze gaat dus een of andere kinder-app-maganaat worden, schijnbaar.’

Hollyns wenkbrauwen gingen omhoog, en ze trok een paar keer tegen haar wil haar neus op; de strijd om haar gezicht onder controle te houden was aan het mislukken.

‘Nou, echt, hè?’ zei Andi, alsof Hollyn haar had geantwoord.

‘Ik had precies dezelfde reactie toen ik het hoorde. Ik kan me niet voorstellen dat Jackee op wat voor manier dan ook iets met kinderen te maken zou hebben. Behalve als ze een peperkoekhuisje in het bos had waar ze kinderen uitnodigde voor een soort Hans-en-Grietje-actie. Ik had het sterke vermoeden dat ze de koffie vergiftigde van mensen die te weinig fooi gaven. Maar, joepie, fijn voor haar, *rah, rah, siss boom bah*, et cetera,’ voegde ze er op koddig zangerige toon aan toe terwijl ze denkbeeldige pompons in de lucht schudde. ‘Maar voor ons is het minder fijn, want ik kan niet bij de voorraad, en Lucinda zit met haar kantoordeur op slot in een telefoonvergadering, dus ik heb geen idee waar ik de sleutels kan vinden.’ Ze wierp het afgesloten kastje een dodelijke blik toe. ‘Hoe moet ik vandaag een nieuw hoofdstuk schrijven én een podcast opnemen zonder koffie?’ Met een geërgerde grom zette ze haar handen op haar heupen. ‘Ik kan niet werken onder deze omstandigheden!’

Hollyn staaarde naar Andi’s wervelwind aan gezichtsuitdrukkingen en hoorde haar spervuur van woorden aan. Dit was precies waarom Andi op haar Vermijdljst stond. Ze had geleerd dat podcasters met iedereen wilden kletsen. Zo. Ontzettend. Praterig. Iedereen was een potentiële gast die ze voor een podcast zouden kunnen interviewen. Het triggerde alleen maar Hollyns instinctieve neiging om weg te rennen en onder te duiken. Het enige wat ze wist uit te brengen was: ‘Dus geen koffie?’

Grimmig schudde Andi haar hoofd. ‘Ik zou wel naar Chicory aan de overkant van de straat kunnen gaan, maar het is daar zo duur, en de eigenaar is een engerd die altijd tegen vrouwen zegt: “Lach eens leuk, het is zo’n mooie dag.”’

Opnieuw ging Hollyns neus omhoog, en ze wreef erover in een poging de nerveuze tic te onderdrukken die de baas over haar spieren wilde spelen.

‘Precies. Realiseert hij zich niet hoe agressief dat is? In de eerste

plaats is het een van de kenmerken van een sociopaat, proberen te bepalen hoe ik me gedraag.’ Ze stak een vinger op, alsof ze in een rechtszaal een punt maakte. ‘In de tweede plaats: *dude-bro*, ik ben niet verplicht om te glimlachen zodat jij je meer op je gemak voelt. Ik lach wel wanneer ik met mijn achterlijk dure koffie die toeristenfuik van je kan verlaten.’

Er kwam een lach in Hollyns keel omhoog, maar die bleef steken, en ze bracht een raar gorgelend geluid voort in plaats van een lach. Gatver. *Génant, kom maar door*. Waarom moest dit zo moeilijk zijn? Waarom kon ze niet gewoon een gesprek voeren als een normaal mens? Ze zou zo graag ontspannen willen praten met iemand als Andi. Waarom konden haar lichaam en hoofd niet meewerken?

Grijnzend tikte Andi tegen de zijkant van haar hoofd. ‘Sorry. Ik ben horrorschrijver en maak podcasts over waargebeurde misdaden. In mijn ogen is iedereen een seriemoordenaar tot het tegendeel is bewezen.’ Ze legde haar onderarmen op de balie en leunde wat naar voren. ‘Maar even serieus, pas op met die koffiehuiskerel. Hij zou wel eens lijken in zijn vrieskist kunnen hebben.’

‘Ha.’ Hollyn knikte. ‘Oké.’

‘Zullen we er samen naartoe lopen?’ vroeg Andi terwijl ze achter de balie vandaan kwam. ‘Hoe meer zielen, hoe meer veiligheid, zeg maar. Als hij tegen ons zegt dat we moeten lachen, kunnen we allebei ons beste bitch-gezicht opzetten.’

Een spier in Hollyns wang trok tegen haar wil in. Wanneer ze met vreemden te maken had, staken haar tics altijd ongenadig de kop op. Ze had geen bitch-gezicht. Ze had een tic-gezicht. Maar goed, ze ging niet met Andi meelopen. Ja, ze zou zichzelf moeten dwingen om uit haar comfortzone te stappen (*ik hoor je, Mary Leigh!*), maar ze had vandaag echt het gevoel dat ze met blote voeten over punaises liep. ‘Eh... Sorry. Ik moet aan het werk. Misschien een andere keer.’

‘Wauw. Ga je zonder koffie beginnen?’ vroeg Andi, haar blauwe ogen wijd opengesperd. ‘Moedige vrouw.’

‘Ik heb een flesje Vitamin Water,’ zei Hollyn, en ze klopte wat onhandig op haar tas, waar duidelijk geen flesje in paste.

Andi’s donkerrode paardenstaart zwiepte opzij toen ze haar hoofd schuin hield, alsof ze Hollyn probeerde te doorgronden.

Succes daarmee, wilde Hollyn tegen haar zeggen.

‘Wat voor koffie drink je?’ vroeg Andi. ‘Ik ga er toch naartoe, dus ik kan wel iets voor je meenemen. Ik zorg er wel voor dat Lucinda ons het geld voor de koffie teruggeeft. We betalen hier huur en hebben recht op twee gratis drankjes. Als we gedwongen zijn elders koffie te halen omdat ze geen barista heeft, moet ze die vergoeden.’ Ze pinde Hollyn met een doordringende blik vast.

‘Ik, eh...’

‘Koffie verkeerd, chicorei, cappuccino, mokka, latte, ijskoffie, zwarte thee, groene thee, matcha...’

Andi zou drankjes blijven opsommen tot Hollyn toegaf. ‘Cafeïnevrije ijskoffie, volle melk, één suikerklontje.’

Verrast trok Andi haar wenkbrauwen op. ‘Cafeïnevrij? Bestellen mensen dat serieus?’

Hollyns oren gloeiden. Dit was waarom ze in de eerste plaats de gewoonte had ontwikkeld om koffie te drinken: omdat ‘normale’ mensen koffiedronken, en wie geen koffiedronk, kon vaak op commentaar van anderen rekenen. Maar te veel cafeïne was voor haar echt funest, dus cafeïnevrij was haar enige optie. ‘Ik moest het echte spul opgeven. Het heeft te veel invloed op mijn slaappatroon.’

‘Aha, snap ik. Gecondoleerd,’ zei Andi met een glimlach die ervoor zorgde dat de kleine ring in haar neus glinsterde in het door de ramen naar binnen stromende zonlicht. ‘Ik kom straks wel even bij je kantoor langs met je namaakkoffie.’

Hollyn wist dat het klote was om Andi koffie voor haar te la-

ten halen. Maar als ze met haar mee zou lopen, zou ze nog meer moeten praten, en de opmerkelijke blik van Andi maakte haar nu al onrustig en aan het zweten. Dus knikte Hollyn, en ze pakte een biljet van vijf dollar uit haar portemonnee. ‘Dank je.’

‘Geen probleem,’ zei Andi op een toon die Hollyn de indruk gaf dat ze het echt geen probleem vond. Ze trok het biljetje tussen Hollyns vingers vandaan. ‘Maar als ik over een halfuur niet terug ben, moet je de politie bellen en zeggen dat ze om te beginnen die koffiehuiskeeper moeten onderzoeken.’

Even verscheen er een glimlach op Hollyns lippen. ‘Oké. Niet doodgaan.’

‘Ja. Dat is elke dag weer het ultieme doel.’ Andi zwaaide naar haar, liep daarna naar de uitgang, groette onderweg iedereen die ze tegenkwam en was daarbij volkomen op haar gemak.

Hollyn kon de in haar opwellende jaloezie op haar tong proeven. Hoe zou dat zijn? Om zo op je gemak door het leven te gaan? Om je persoonlijkheid aan de buitenkant te tonen? Hoofdschuddend liep ze langs de koffiebar naar het trappenhuis.

De filmversie van Hollyn zou bevriend zijn met iemand als Andi. Film-Hollyn zou weten wat ze moest zeggen en een vlot gesprek kunnen voeren. Film-Hollyn zou ook naar boven gaan en een toevallige ontmoeting orkestreren met Rodrigo, de superfitte fitness-vlogger die verderop in de gang werkte. Maar er waren geen camera's, er was geen script, en Echte Hollyn wilde zich alleen maar in haar kantoor verstoppen, de deur op slot doen en haar werk gedaan krijgen.

Het was vrij stil op de eerste verdieping toen ze uit het trappenhuis kwam. Een paar mensen hadden de deur van hun kantoor op een kier staan, maar alle vergaderruimten met glazen wanden waren donker of hadden gesloten deuren waardoor ze geluidsdicht waren. Een van de twee podcaststudio's was in bedrijf, en beide video-opnamestudio's waren bezet. Door een kier in de

deur zag ze productiviteitsblogger Emily Vu lampen opstellen voor video-opnamen. Er ging een huivering door Hollyn heen. Als al die lampen op haar gericht zouden staan, zou ze het gevoel hebben dat ze in een politieverhoorkamer zat.

Hollyns kantoor was het laatste aan het einde van de gang vol ruimtes met glazen wanden. Het was een kleine maar lichte werkkamer met een groot raam waarvandaan ze tussen de gebouwen door een smalle reep uitzicht had op de Crescent City Connection-brug. Het zachtgeel op een van de muren was rustgevend, en het bureau uit de jaren vijftig was zo veel mooier dan alle andere spullen die ze ooit had gehad dat ze elke ochtend wanneer ze binnenkwam haar hand even over het gladde walnoten hout moest halen.

De eerste keer dat ze de ruimte zag, was ze bijna in katzwijn gevallen. Telkens wanneer ze een knoop in haar maag kreeg omdat ze weer naar WorkAround moest, dacht ze aan dit gezellige kantoor met het mooie bureau, het uitzicht op de stad en de comfortabele fauteuil in de hoek. Het was de werkkamer waar ze over had gefantaseerd toen ze bij haar moeder thuis aan de krakkemikkige kringloopwinkeltafel had zitten werken. De twee glazen wanden waren het enige wat ze zou willen veranderen.

De glazen wand die ze met het kantoor naast dat van haar deelde, was gematteerd, maar het glas dat aan de gang grensde, was dat niet. Als ze niet aan het einde van de gang had gezeten, zou ze zich als een hamster in een kooi hebben gevoeld. Maar er liepen zelden mensen door haar deel van de gang, behalve af en toe iemand die via het achterste trappenhuis naar buiten ging om te roken of te vaperen, en ze zat doorgaans toch met haar rug naar de deur. Ze glimlachte. Andi zou haar waarschijnlijk vertellen dat ze nooit met haar rug naar de deur moest zitten. Want dan kun je de seriemoordenaar niet zien aankomen.

Nadat ze de bureaulamp had aangedaan, startte ze haar laptop

op, en ze wenste dat ze een kop hete koffie in haar hand had. Langzaam aan de koffie nippen terwijl ze haar e-mail checkte, was een ritueel waar ze elke ochtend van genoot, maar voorlopig moest ze het doen met het halfllege flesje lauw water dat ze van de week had achtergelaten. Ze ging aan haar bureau zitten en opende haar inbox.

Er ontspande zich iets in haar lichaam. Buiten deze deuren voelde ze zich als een buitenaards wezen dat de landstaal probeerde te leren. Maar hierbinnen, aan haar bureau, kon ze zichzelf zijn.

Met een ping-geluid kondigde haar computer de ontvangst van nieuwe e-mail aan. Er was een boos bericht van iemand die haar recensie over zijn 'experimentele funkpopband' niet op prijs stelde. Ze rolde met haar ogen toen ze de scheldtirade zag. *Zet je eroverheen, man. Het enige experimentele was dat jullie leadzanger vals zong en aan de lopende band in zijn kruis greep.* Twee uitnodigingen voor dates. *Nee, hartelijk dank, veel te gretige onbekenden.* Een door haar moeder doorgestuurd artikel over een nieuw voedingssupplement dat ze kennelijk zou moeten proberen. *Verwijder.* En het laatste mailtje beloofde in de onderwerpregel een 'unieke, eenmalige kans.' Ze schoof de cursor ernaartoe en ging een weddenschap met zichzelf aan voordat ze erop klikte. Zou het een aanbod zijn om haar hypotheek te herfinancieren, een geheime bankrekening in de Bahama's of een piemelkiekje? Ze gokte op dat laatste en klikte.

En we hebben een winnaar!

Het scherm vulde zich met een GIF, een bewegende close-up van een gast die zijn penis in de neus van een zwarte naaldhak stopte. Het clipje herhaalde zich eindeloos voor het volle stooteffect. Ze zuchtte en hield haar hoofd schuin om het beeld te bestuderen. Sinds haar entertainmentcolumn op de *NOLA Vibe*-site populair was geworden, ontving ze dit soort mails zo vaak dat ze alles was gaan categoriseren. Studentje dat te veel dronk en slechte

keuzes maakte? Eenzame ziel? Potentiële stalker?

Miz Poppy, het pseudoniem waaronder ze haar recensies van films en live-entertainment schreef, kreeg het hele scala in haar inbox. Hollyn verbijsterde zich over de aannames die mensen deden over iemand die ze alleen maar als cartoonavatar kenden. Met de rode lippen, het lange donkere haar en de strakke zwarte outfit kreeg haar getekende alter ego in één week meer verzoeken voor een date dan zij in haar hele leven had gekregen. Als ze in een cartoonwereld kon leven, zou ze daar de koningin van het bal zijn. Maar helaas, Miz Poppy bestond alleen in de verbeelding van haar lezers. Als ze wisten dat Miz Poppy eigenlijk een blonde griet was met ontembare krullen, een nog ontempaardere angststoornis en een voorliefde voor hoge Vans in plaats van hoge hakken, zouden ze zwaar teleurgesteld zijn.

Gelukkig wisten alleen haar redacteur en haar baas bij *NOLA Vibe* wie de echte Miz Poppy was, en dat betekende dat penisgast zijn fantasieën over Miz Poppy's schoenen kon houden. Wat hij níét zou krijgen, was een antwoord. Ze bracht haar hand omhoog om het mailtje te verwijderen, maar voordat ze kans zag dat te doen, werd er op haar deur geklopt.

Haar lichaam verkrampte, en ze schoot automatisch in de als-ik-stil-blijf-zitten-zien-ze-me-misschien-niet-modus. Er klopte nooit iemand bij haar aan. Aan de deurenkling hing een *Niet Storen*-bordje dat ze in de wijk French Quarter had gekocht. Er stond een afbeelding op van een voodoo-pop vol spelden. De boodschap was verdomd duidelijk. Maar net voordat ze de vlucht-of-vechtstand volledig kon aanzetten, herinnerde ze zich dat Andi koffie zou brengen. Ze moest zich wel omdraaien. Zich nog een paar minuten als normaal functionerend mens gedragen.

Met een zacht zwiepend geluid ging de glazen deur open. 'Eh... hallo?'

Niet Andi. Het was een mannenstem die ze niet herkende. Nu

moest ze zich echt omdraaien, maar ze voelde een soort elektriciteit door haar tintelende zenuwuiteinden trekken. Haar vingers tikten het bekende ritme op de armleuning van haar bureaufauteuil. *Eén twee drie vier.*

‘Had jij koffie besteld?’ vroeg de man aarzelend.

Hollyn bevochtigde haar lippen – *herpak jezelf, schat* – en dwong zichzelf om haar stoel naar de deur toe te draaien. Er stond in haar deuropening een vent die ze nog nooit had gezien. Hij had een koffiebeker in zijn hand en keek haar aan. De adem stakte haar in de keel. Want, één: hij was een vreemde en *stond in haar kantoor en verwachtte dat ze woorden zou uitspreken*. En, twee: *holy shit. Lekker ding.*

Hij leek wel uit een WorkAround-advertentie gestapt te zijn. Lang en slungelig, een niet ingestopt buttondownoverhemd en skinny jeans, kleren waarmee hij eruitzag alsof hij wel zijn best deed, maar niet op een krampachtige manier. Groen-lichtbruine ogen omlijst door een bril met een vierkant montuur met schildpadmotief. Rommelig donker haar dat aan de bovenkant net iets te lang was om als netjes te worden aangemerkt.

Hij glimlachte wat nors naar haar, liet zijn ogen over haar heen dwalen, en ze voelde spontaan iets in zich ontwaken.

‘Oef. Ze leeft dus,’ zei hij. ‘Dat is een opluchting.’

‘Pardon?’ Haar keel leek te worden dichtgeknepen, en het woord kwam er rafelig en gebroken uit.

Zijn glimlach werd breder, en hij duwde zijn bril op zijn neus omhoog. ‘Nou, het zou knap waardeloos zijn als ik op de eerste dag van mijn nieuwe baan een lijk zou vinden.’

Waarschijnlijk zou ze nu moeten lachen of minstens glimlachen, maar haar lichaam werkte zoals gewoonlijk niet mee. Ze was al niet zo goed in een-op-een-situaties met vreemden, maar met deze gozer werd haar systeem direct naar Armageddon-niveau gelanceerd. Aantrekkingskracht was het allerergste. Het

was alsof er een bom in haar afgang die de gênantste aspecten van haar angststoornis en tourette triggerde. De meeste mensen waren wel een beetje nerveus wanneer ze zich tot iemand aange-trokken voelden, maar dat soort nervositeit werd bij haar altijd honderden keren versterkt. Ze deed alles wat ze kon om beheerst over te komen, balde haar handen tot vuisten om de zenuwen de baas te blijven, maar ze wist dat het niet lang zou duren. Binnen de kortste keren zou ze een tic vertonen of iets gênants zeggen. Ze voelde de spanning in zich toenemen, als een elastiek dat steeds strakker en strakker werd aangetrokken. ‘Had je iets nodig?’

Toen ze haar vreselijk onsympathieke toon hoorde, kromp ze vanbinnen ineen.

Hij deinsde een beetje achteruit, en zijn glimlach werd een stuk minder stralend. Er schoot een treurig gevoel door haar heen toen ze dat zag gebeuren.

‘Eh... ja, sorry. Een vrouw die ik beneden tegenkwam, Andi, vroeg me of ik je dit wilde brengen,’ zei hij terwijl hij de koffie omhooghield alsof hij de goden een offer aanbood. ‘Ik wilde je niet storen bij je...’ Hij keek over haar schouder heen naar haar beeldscherm en sperde zijn ogen wijd open achter zijn brillen-glazen. ‘Werk? Privémoment met je vriend? Onderzoek naar schoenfetisjisme?’

Innerlijk stervend van schaamte sloot ze haar ogen. Ze deed niet eens moeite om eerst achter zich te kijken. ‘Het is... spam.’

‘Hé, ik oordeel niet. Gewoon je ding doen, hoor,’ zei hij op amicale toon. ‘Ik was alleen op zoek naar Lucinda, en Andi zei dat jij me kon vertellen waar ik haar kan vinden.’

Hollyns gezicht gloeide alsof ze te lang in de zon had gelegen en was verbrand. Ze dwong zichzelf om hem aan te kijken, vocht om haar tics te onderdrukken, haatte de angst, haatte het dat deze ellende haar overheerste wanneer ze met andere mensen te maken had. Haar vingers tikten op de armleuning van haar bureaustoel,

en ze probeerde te ademen zoals Mary Leigh haar had geleerd: langzaam en diep. Ze hoefde niet bang te zijn voor Leuke Gozer. Leuke Gozer was hier alleen maar om haar koffie te brengen en om te vragen waar Lucinda was en om er fantastisch uit te zien in een spijkerbroek. Het was niet het einde der tijden. Het was niet nodig om in paniek te raken of nooddrantsoen te gaan inslaan.

Helaas bereikte die boodschap haar lichaam niet, en ze kreeg de woorden er amper uit. ‘Haar kantoor is aan het andere einde van de gang. De laatste deur voor de grote vergaderkamer. Eerst aankloppen.’

Hij keek niet naar haar. Hij tuurde nog steeds met een geamuseerde blik in zijn goudgroene ogen naar haar computerscherm. ‘Als er zoiets als voetschimmel bestaat, denk je dat je dat ook... op andere plekken kunt krijgen? Ik bedoel, hij zou misschien een condoom moeten gebruiken.’

Ze keek snel even naar haar computer. ‘Of een sok.’

De woorden waren eruit geflapt voordat ze er erg in had. Hij richtte zijn aandacht weer op haar, en zijn aanstekelijke grijns kwam terug.

‘Een sok.’ Hij lachte. ‘Natuurlijk. De enige juiste bescherming tegen een schoen. Waarom krijg ik nooit zulke interessante spam?’ vroeg hij hoofdschuddend. ‘Ik krijg alleen aanbiedingen van Russische modellen die met me willen trouwen. Ze beloven allemaal dat ze me’ – hij maakte met zijn vrije hand aanhalingstekens in de lucht – “gelukkig zullen maken op een héél speciale manier.” Ik neem aan dat dat inhoudt dat ze een miraculeuze pan *borscht* voor me gaan maken.’

Hollyn perste haar lippen op elkaar toen ze zijn quasi-Russische accent hoorde en ze keek omlaag. Eigenlijk wilde ze lachen, maar ze wist dat haar spieren zo gespannen waren dat een lach eruit zou komen als papegaaientekrijfs. ‘Lijkt me een goeie deal.’

‘Ja toch? Ik bedoel, de rode biet is een erg onderschat wortelge-

was. Ik ben alle aanbiedingen zorgvuldig aan het afwegen,' zei hij op quasi-serieuze toon terwijl hij de koffie op een hoek van haar bureau zette en zijn douchefrisze zeepgeur in haar persoonlijke ruimte bracht. Hij stak haar een hand toe. 'Ik ben trouwens Jasper.'

Beseffend dat een handdruk onvermijdelijk was, stak ze haar hand uit, en toen die omhuld werd door zijn warme zelfverzekerde greep, verspreidde er zich een tintelend gevoel door haar arm en borst. Zijn blik klonk zich vast aan de hare, alsof hij in haar hoofd probeerde te kijken, haar probeerde te doorgronden.

De connectie die ze voelde was zo intens dat ze het oogcontact niet lang wist vol te houden. Haar vingers wilden zichzelf tellen. Snel liet ze zijn hand los. 'Dank je dat je, eh... de koffie hebt gebracht.'

'Geen probleem.' Hij deed een stap naar achteren, keek haar verwachtingsvol aan en vroeg toen op plagende toon: 'En jij bent...'

Ze keek naar haar handen, die stevig ineengeklemd in haar schoot lagen, en realiseerde zich dat ze dit te ver had laten gaan. Als Jasper hier nieuw was en de indruk kreeg dat ze iemand was met wie hij kon kletsen en ginnegappen, zou ze verdomme elke dag als ze op het werk kwam deze angstaanval moeten doormaken. Weliswaar moest ze beter leren omgaan met mensen, maar ze kon niet beginnen met iemand als Jasper. Dat was vergelijkbaar met besluiten gitaar te leren spelen en direct met een nummer van Jimi Hendrix beginnen. Ze moest eerst haar akkoorden leren kennen. Die lekkere nieuwe gozer kon maar beter direct de pas worden afgesneden.

'... druk bezig,' vulde ze droogjes aan.

'Je...?' Hij viel stil en leek even bij zichzelf na te gaan of hij haar wel goed had verstaan. 'O, oké.'

Ze keek op, zag hem fronsen, en de kamer leek donker te worden om haar heen.

Alsof hij nog steeds niet zeker wist of ze het meende, keek hij haar door zijn oogharen aan. Toen duwde hij zijn schouders naar achteren en rechtte zijn rug. 'Ja, goed, sorry voor het storen. Succes met je... schoenenfetisjist.'

Aangezien ze haar stem niet vertrouwde, knikte ze alleen maar.

Jasper liep weer naar de deur, op zijn gezicht de verwarde blik van iemand die het niet gewend was om te worden afgewezen. En waarom zou iemand hem ook afwijzen? Hij was lekker. Hij was grappig. Zo iemand die zich waarschijnlijk in elke situatie op zijn gemak voelde. Hij en Andi zouden het vast goed met elkaar kunnen vinden.

En opnieuw voelde ze een vleugje jaloezie door zich heen schieten.

Hij stond in de deuropening en wees met zijn duim naar links. 'Ik ga Lucinda maar eens zoeken dan.'

Het leek erop dat hij haar een kans gaf om het goed te maken. Om haar botheid ongedaan te maken.

Het lukte haar niet hem in de ogen te kijken, en ze voelde dat ze haar tics niet langer kon onderdrukken. Snel draaide ze haar stoel naar haar laptop toe, waarmee ze hem de rug toekeerde. 'Dank je.'

Haar toon was afgemeten, afwijzend.

'Geen dank. Oké.'

In de gespannen stilte die er toen viel, leek hij nog iets te gaan zeggen, en ze zette zich er schrap voor. Een raar deel van haar wilde dat hij tegengas gaf, haar er niet zo makkelijk vanaf liet komen, dat hij zich niet zoals alle andere mensen liet afschrikken door haar bitchy houding en zag dat ze het niet echt meende maar simpelweg niet wist hoe ze zich anders door dit soort dingen heen moest slaan. Maar toen hoorde ze achter zich de deur zachtjes dichtgaan, want wat zou hij nog kunnen zeggen tegen iemand die hem niet eens wilde vertellen hoe ze heette?

Zo. Het was klaar.

Nu zou Jasper gewoon een collega zijn die net als andere collega's een etiket op haar zou plakken: bitchy, stroef, snobistisch, raar, bot, of een van de andere bijvoeglijk naamwoorden die haar in de loop van de tijd waren toebedeeld. Het maakte niet uit welk woord hij koos. Deze keer had ze het verdiend, en het zou hem op afstand houden.

Missie geslaagd.

Ze zou opgelucht moeten zijn.

Nadat ze snel even achterom had gekeken en had gezien dat de gang leeg was, zakte ze onderuit in haar bureaustoel. Ze snapte niet waarom ze zo teleurgesteld was. Alsof ze níét laf de boot zou zijn blijven afhouden als hij er nog steeds had gestaan. Ze kon niet in een ander mens transformeren en achter hem aan gaan, zo van: *O, Jasper, sorry van daarnet. Ik heb gewoon een slechte ochtend gehad. Je weet wel hoe dat soms gaat. Ik ben Hollyn. Heel erg bedankt voor de koffie. Zal ik je een rondleiding geven door het gebouw en je aan wat mensen voorstellen? Misschien kunnen we daarna samen gaan lunchen, dan kun je me alles over jezelf vertellen, en dan vertel ik jou waarom wij een vunzige kantooraffaire zouden moeten beginnen en de kopieerkamer in moeten duiken om te vozen. Hou je van Thais eten? Ah, geweldig. Kom, dan gaan we.*

Ze boog zich voorover en bonkte met haar hoofd zachtjes een paar keer tegen haar bureaublad aan.

Misschien was dit hele WorkAround-ting een vreselijk slecht idee geweest. Misschien vergiste Mary Leigh zich en had ze haar flutadvies gegeven. Misschien was die hele onlinetherapie-business kwakzalverij en was haar levenscoach een of andere negentienjarige die vanuit de kelder van haar ouderlijk huis mensen aan het coachen was.

Er rinkelde weer een e-mailnotificatie op haar computer, en ze ademde diep in voordat ze haar hoofd oprichtte en klikte. De cijfers van Miz Poppy's artikelen van vorige week waren binnen,

en er zaten twee nieuwe freelanceopdrachten in haar inbox. *Werk.* Het zorgde ervoor dat ze zich eindelijk een beetje ontspande en haar festijn van zelfmedelijden staakte.

Hou. Je. Rustig. Verdomme.

Maak er geen catastrofe van. Dat was wat Mary Leigh zou zeggen.

Oké, ze was even lichtelijk geflipt. Prima. Ze kon geen perfectie verwachten. Ze kon haar geloof in dit plan niet laten schaden door één gênant incident. Ze had te hard gewerkt om dit punt te bereiken. Dit hoefde geen issue te worden. Jasper hoefde geen issue te worden.

Kijk eens, Mary Leigh, copingmechanismen in actie! Zet dat maar in je grafiek en teken er een blij smiley bij.

Tegen de tijd dat het lunchuur aanbrak, had Hollyn de stressvolle ochtend weggestopt in de mentale dossiermap *We Doen Alsof Er Niets Is Gebeurd*. Ze zat geconcentreerd haar volgende post samen te stellen en voelde zich vrij goed, zelfs vredig, tot ze naar beneden ging om decafé nummer twee te halen. Op een paar meter afstand van de koffiebar versteende ze. Achter de balie stond Jasper met een blauw schort om zijn middel geknoopt een kop koffie voor iemand in te schenken.

En prompt had ze een knoop in haar maag.

Hij was geen flexwerkplekhuurder die ze makkelijk zou kunnen ontwijken. Hij was de nieuwe Jackee. Hij was de nieuwe koffiekeizer van het gebouw.

Glimlachend stak Jasper zijn hand op om haar te groeten. Zo verdomd vriendelijk. Zo verdomd nerd-lekker. 'Hola, mevrouw Druk Bezig.'

Lach terug! Lach terug! Lach terug, schreeuwde ze vanbinnen tegen zichzelf. *Gedraag je als een normaal functionerend mens!*

In plaats daarvan verscheen er een grimas op haar gezicht,

een of andere spiertrekking waar ze geen controle over had. Zijn glimlach verdween, hij leek geschrokken. En toen geërgerd. Diep vanbinnen stierf Hollyn een klein beetje. Ze draaide zich abrupt om en liep weg.

In het trappenhuis leunde ze tegen de stenen muur aan, sloot haar ogen en voelde de schaamte door haar ledematen tintelen. *Nee nee nee.* De bekende signalen kondigden zich aan, maar het was te laat om er iets aan te doen. Het hele systeem was al geactiveerd.

Hallo, paniek, ouwe vriend.

In haar hoofd resette ze de kalender met de titel *Verbreek de keten niet* waarop ze in haar dagboek bijhield hoeveel paniek-vrije dagen ze achter elkaar had gehad. De keten was verbroken. Alweer.

Als haar moeder hier was, zou ze met een veelbetekenende blik op haar gezicht haar hoofd hebben geschud. *Zie je wel, lieverd, ik heb je gezegd dat het een slecht idee was om naar de stad te verhuizen. Je bent hier niet klaar voor. En dat zul je misschien nooit zijn. Maar het geeft niet. Kom gewoon naar huis.*

Terwijl Hollyns hartslag op hol sloeg en de zweetdruppels op haar huid parelden, smolt alles weg wat ze zich in die denkbeeldige film over zichzelf had voorgesteld, tot alleen de lelijke werkelijkheid overbleef. Er was voor haar geen klavertjevier. Er was geen volmaakte filmontmoeting. Haar sociale onhandigheid was niet het verterende gesukkel van een filmheldin. Ze was een godvergeten rampgebied. Dit monster dat haar bij de keel greep en bezit nam van haar spieren was levensecht en groter, gemener en vastberadener dan ooit.

Misschien had haar moeder gelijk.

Ze sloeg met haar vlakke hand tegen de muur en stootte een gefrustreerde kreun uit die door het lege trappenhuis weerklonk.

Nee.

Ze. Ging. Niet. Vluchten. Ze vond het heerlijk om in haar knusse kantoor te werken. Ze vond het heerlijk dat ze eindelijk haar eigen geld verdiende, ook al was dat niet veel. Ze vond het heerlijk dat ze de vrijheid had om 's avonds de stad in te trekken in plaats van op een televisiescherm in haar kleine geboorteplaats het leven aan zich voorbij te zien gaan. Ze was *Miz freaking Poppy*, godverdomme. Ze was *beroemd*. Nou ja, op regionaal niveau dan. Microregionaal. Maar dan heel micro. Op internet.

Ze kermde om de suffe peptalk die ze zichzelf gaf, maar die leidde haar in ieder geval af van de gênante ontmoeting met Jasper die zich eindeloos in haar hoofd bleef herhalen. Dit hoefde geen groot probleem te zijn. Ze zou haar plan niet laten ontsporen omdat ze zich tot de leuke barista aangetrokken voelde. Ze kon hier wel mee dealen.

Het was maar een gozer. In een wereld vol gozers.

Wat maakte het uit als deze ene gozer haar onbeschoft vond? Ze wilde toch niet met hem daten. Ze was niet in staat om met wie dan ook te daten. Als het even meezat, zou ze nooit meer met Jasper hoeven praten.

Ze hoefde zich nergens zorgen over te maken.

Alles was cool.

Helemaal cool.

Gatver. Misschien moest ze maar eens een nieuwe werkruimte gaan zoeken.